

วรรณกรรมกลุ่มพอลโลในอียิปต์ยุคต้นศตวรรษที่ยี่สิบ: กรณีศึกษาวินิพนธ์ของ อะห์มัด สะกี๊ อะบูชาดี๊

รับบทความ : 11 เมษายน 2564 ■ แก้ไขบทความ : 8 พฤษภาคม 2564 ■ ตอบรับบทความ : 24 พฤษภาคม 2564

*อีเมลผู้เขียนหลัก: manop_adam@hotmail.com

มานพ อาดัม¹

บทคัดย่อ

จุดประสงค์ บทความวิจัยเรื่องนี้มีจุดประสงค์เพื่อวิเคราะห์วรรณกรรมกลุ่มพอลโลในอียิปต์ทางด้านวรรณศิลป์ รูปแบบการประพันธ์ ประติษฐการ ตลอดจนการพัฒนาบทกวีอิสระของอะห์มัด สะกี๊ อะบูชาดี๊ที่มีอิทธิพลต่อวงการวรรณกรรมอาหรับยุคใหม่

วิธีการศึกษา เป็นงานวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยมีวิธีดำเนินการศึกษางานวิจัย ทฤษฎี ผลงานทางวรรณกรรมกลุ่มพอลโลที่เกี่ยวข้อง และการวิเคราะห์บทกวีนิพนธ์ของอะห์มัด สะกี๊ อะบูชาดี๊ในตีความอัลยันบูอ์ในด้านวรรณศิลป์ รูปแบบการประพันธ์ และประติษฐการ

ผลการศึกษา ผลการวิเคราะห์พบว่าอะห์มัด สะกี๊ อะบูชาดี๊มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาวรรณกรรมอาหรับยุคใหม่ และเป็นผู้บุกเบิกและวางแนวทางให้กับกวีนิพนธ์อาหรับในยุคปัจจุบัน

การนำผลวิจัยไปใช้ สร้างองค์ความรู้ใหม่ที่เป็นฐานข้อมูลและเอกสารอ้างอิงสำหรับการเรียนการสอนภาษาและวรรณคดีอาหรับในมหาวิทยาลัยต่างๆที่เปิดสอนภาษาและวรรณคดีอาหรับ ตลอดจนโรงเรียนเอกชนสอนอิสลามศึกษาและภาษาอาหรับ

คำสำคัญ พอลโล อะห์มัด สะกี๊ อะบูชาดี๊ วรรณศิลป์ บทกวีอิสระ อียิปต์

¹ Ph.D. (Theology) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอาหรับ ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Early Twentieth-Century Egyptian Apollo Literature: A Case Study of Ahmed Zaki Abu Shadi's Poetry

Received: April 11, 2021; ■ Revised: May 8, 2021; ■ Accepted: May 24, 2021

*Author Email: manop_adam@hotmail.com

Manop Adam¹

Abstract

Objective This research paper is aimed at analyzing the Egyptian Apollo literature in terms of literary art, writing style, invention, and development of Ahmed Zaki Abu Shadi's independent poetry with influence on modern Arab literary circles.

Methodology This is documentary research with the method of studying research, theories, related Apollo literary works as well as an analysis of Ahmed Zaki Abu Shadi's poetry in Diwan Al-yanbue in the field of literary art, writing style and invention.

Research Findings The results of analysis reveal that Ahmed Zaki Abu Shadi has played an important role in the development of modern Arab literature, was a pioneer and has set guidelines for Arab poetry in the present age.

Applications Creation of new knowledge serving as a database and reference document for education in Arabic language and literature in various universities that offer Arabic language and literature course as well as private schools that teach Islam studies and Arabic language.

Keywords: Apollo, Ahmed Zaki Abu Shadi, literary art, independent poetry, Egypt

¹ Ph.D. (Theology) Assistant Professor, Lecturer at Arabic Languages, Eastern Languages Department, Faculty of Arts, Chulalongkorn University.

บทนำ

อะหมัด ซะกี๊ยะ อะบูชาดี๊ยะ เกิดเมื่อวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 1892 บิดาของเขาชื่อ มุฮัมมัด เบย์ อะบูชาดี๊ยะ เป็นที่ปรึกษาด้านกฎหมายที่มีชื่อเสียง เขามีตำแหน่งผู้นำของเนติบัณฑิตยสภาของอียิปต์ และยังเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงและนักตรรกะวิทยาในงานอาหรับ เขาได้เผยแพร่โคลงบางส่วนที่ได้รับรวบรวมไว้นอกจากนี้เขายังเป็นผู้นำการรวมตัวกันในร้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่งเพื่อถกเถียงวาทกรรมที่เกี่ยวข้องกับนามธรรม โดยพวกเขาจะมานั่งรวมตัวกันในคืนวันพฤหัสบดีสำหรับมารดาของอะบูชาดี๊ยะมีนามว่า อามินา นาญิบ เป็นบุตรคนเล็กของมุสฏอฟา นาญิบจากตระกูลนักวิชาการชาวยุโรป มารดาของเขาเป็นกวีหญิง เมื่อเป็นเช่นนี้จึงมีการให้ความเห็นว่า อะบูชาดี๊ยะคงมีประสบการณ์ในวัยเด็กท่ามกลางแวดล้อมที่เป็นนามธรรม (Salam, 2017)

อะบูชาดี๊ยะเป็นผู้ที่มีความโดดเด่นในหมู่นักคิดป็นชาวอียิปต์ที่กล้าที่จะทำสิ่งใหม่ ๆ เขาหลงทำสิ่งที่แตกต่างโดยใช้โครงสร้างคำประพันธ์ที่สวยงามซึ่งได้รับอิทธิพลอย่างชัดเจนจากงานเขียนของอังกฤษ ความสนใจของอะบูชาดี๊ยะต่อความงดงาม โอกาส ธรรมชาติ ความก้าวหน้าและเรื่องอื่นๆในชีวิตเมื่อถูกกล่าวถึงร่วมกันแล้วช่วยสะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพลอันลึกซึ้งจากวรรณกรรมตะวันตกที่เขาได้รับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากความโรแมนติกของอังกฤษ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาชีวิตและการทำงานของอะหมัด ซะกี๊ยะ อะบูชาดี๊ยะผ่านวรรณกรรม
2. เพื่อศึกษาการเคลื่อนไหวของกลุ่มพอลโลของอะหมัด ซะกี๊ยะ อะบูชาดี๊ยะ
3. เพื่อศึกษาการพัฒนาบทกวีอิสระของอะหมัด ซะกี๊ยะ อะบูชาดี๊ยะ
4. เพื่อวิเคราะห์การประพันธ์ของอะหมัด ซะกี๊ยะ อะบูชาดี๊ยะผ่านบทกวีในด้านวรรณศิลป์ รูปแบบ

การประพันธ์ และประดิษฐ์การ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เห็นความเป็นมาของวรรณกรรมอาหรับกลุ่มพอลโลและการปฏิรูปบทกวีอาหรับ
2. เห็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงทางความคิดและทัศนคติของอะหมัด ซะกี๊ยะ อะบูชาดี๊ยะ
3. เห็นงานประพันธ์ของอะหมัด ซะกี๊ยะ อะบูชาดี๊ยะด้านวรรณศิลป์ รูปแบบการประพันธ์โวหาร และประดิษฐ์การ

ขอบเขตการศึกษา

บทกวีนิพนธ์ของอะหมัด ซะกี๊ยะ อะบูชาดี๊ยะในตีวานอัลยันบูธ (أَلْيَنْبُوث) ค.ศ. 1934

วิธีการดำเนินงานศึกษา

การศึกษาวิจัยเรื่อง วรรณกรรมกลุ่มพอลโลในอียิปต์ยุคต้นศตวรรษที่ยี่สิบ: กรณีศึกษาบทกวีนิพนธ์ของอะหมัด ซะกี๊ยะ อะบูชาดี๊ยะ เป็นงานวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ศึกษางานวิจัย ทฤษฎี ผลงานทางวรรณกรรมกลุ่มพอลโลที่เกี่ยวข้อง และวิเคราะห์บทกวีในตีวานอัลยันบูธในด้านวรรณศิลป์ รูปแบบการประพันธ์ และประดิษฐ์การ
2. ศึกษาหนังสือ ตำรา และงานตีพิมพ์ที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมอาหรับยุคใหม่
3. ศึกษาวารสาร และวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มนักวรรณกรรมพอลโล
4. สรุปผลการวิจัยและเรียบเรียงเป็นรายงานการวิจัย

ผลการศึกษา

1.ชีวิตและหน้าที่การงานของอะหมัด ซะกี๊ยะ อะบูชาดี๊ยะ

Salam (2017) พบว่า ในหมู่นักเขียนแนวหน้า อะหมัด ซะกี๊ยะ อะบูชาดี๊ยะได้รับอิทธิพลอย่างมากจากงานเขียนของอังกฤษเพราะเขาอาศัยอยู่ที่นั่นเป็น

เวลานาน ระหว่างที่อาศัยอยู่ที่อังกฤษ เขาได้ศึกษางานของนักเขียนหลาย ๆ คนอย่าง คีท เชลลี เวดเวิร์ท ดิกเกนส์ อาร์โนลด์ บอนเน็ต จอร์จ เบอร์นาร์ด ชอว์ เป็นต้น เขาก่อตั้งนิตยสารขึ้นชื่อ อพอลโล (Apollo) และศิลปินที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนานี้ก็เป็นที่รู้จักในฐานะศิลปินอพอลโล หลังจากนั้นเขาได้ก่อตั้งนิตยสารขึ้นอีกแปดฉบับด้วยกับความเชี่ยวชาญและมีเหตุผลของเขา อะบูซาดียเป็นนักมนุษยนิยมที่มีเหตุผลเป็นหนึ่งในนักวิชาการที่ผิดวิสัยไปจากนักวิชาการที่โลกอาหรับได้สร้างขึ้น นอกจากนี้แนวทางวินิพนธ์ของเขายังได้รับอิทธิพลจากความโรแมนติกหรือจินตนาการนิยมแบบยุโรป บทกวีบางบทถ่ายทอดฉากแบบอังกฤษและเหมือนกับฉากของเวดเวิร์ทอย่างเห็นได้ชัด เช่นเดียวกับความโรแมนติก เขาไม่ได้มองว่าธรรมชาติจะเป็นจุดจบในตัวเอง แต่ธรรมชาติเป็นสิ่งที่ซ่อนทางอารมณ์ที่ฉับพลันต่อจักรวาลของมนุษย์

อะห์มัด ชะกี๊ อะบูซาดียในฐานะกวี

จุดเริ่มต้นของศตวรรษที่ยี่สิบแสดงให้เห็นถึงยุคที่ก้าวหน้าอีกยุคหนึ่ง นักเขียนหลายคนแม้กระทั่งตัวแทนที่ดีที่สุดของกระแสดั้งเดิมแบบใหม่พยายามที่จะค้นหาสื่อใหม่ ๆ และนำเสนอกลุยุทธ์ หัวข้อ แนวคิด และโครงสร้างบางอย่างจากงานประพันธ์ของชาวยุโรปโดยรวมแล้วพวกเขาไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นอย่างไรหรือเริ่มจากจุดใด เช่นนี้นักเขียนจำนวนมากจึงจำเป็นที่จะต้องพยายามอย่างต่อเนื่องที่จะหาเครื่องมือที่เหมาะสมมาใช้ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะผ่านการเลียนแบบโครงสร้างและหัวข้อแบบตะวันตก

ลักษณะงานที่เปี่ยมด้วยอารมณ์ (Sentimentalism) ได้แพร่กระจายอย่างรวดเร็วโดยไม่ต้องสงสัยในร้อยกรองของภาษาอาหรับ ล้อลลอมไปยังงานของนักเขียนที่มีความสามารถจำนวนมากซึ่งมีความคล่องแคล่วโดยเฉพาะในช่วงระหว่างสงคราม กล่าวคือระหว่างปี 1919-1945 หากกล่าวอย่างเฉพาะเจาะจงนักเขียนและนักประพันธ์ที่โดดเด่นที่ได้แก่ อะห์มัด

ชะกี๊ อะบูซาดีย,อิบรอฮีม นาจี,และอาลี มะห์มูด ฏอฮา จากอียิปต์ อัลยาซ อะบูซบาคะ จากเลบานอน อัลซบียี ในตูนิเซีย ยูซุฟ บาซิริ อัลตินิกัย ในชูดาน ญิบรอน คอสิล ญิบรอน,นาซิบ อะรีดา มิกาเอล นูอัยมา และอิลิยา อะบูมาฏี๊ในสหรัฐอเมริกา รอชิด อัลคุรรีย์, อิลิยาซ ฟิธฮาตและเฟาซีย์ อัลมะลูปในอเมริกาใต้ งานของพวกเขาแตกต่างกันออกไปด้วยลักษณะต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น ความคล่องจองและความฉับพลันที่ดีเยี่ยม ภาษาถิ่นที่ตรงไปตรงมาและชวนระลึกถึงอารมณ์ส่วนตัว การสัมผัสถึงปริศนาและความครุ่นคิดและชื่นชมธรรมชาติ

ในบรรดานักเขียนหรือนักวารสารที่โดดเด่นซึ่งกล่าวถึงก่อนหน้านี้ นั้น อะห์มัด ชะกี๊ อะบูซาดียเป็นหนึ่งในบุคคลสำคัญทางวิชาการที่รับการยกย่องและได้รับการยอมรับในช่วงทศวรรษที่ 1930 เขาถูกนับว่าเป็นผู้บุกเบิกและวางแนวทางให้กับกวีนิพนธ์อาหรับในยุคปัจจุบัน ในเรื่องนี้นักประพันธ์แนวโรแมนติกแบบมะฮ์ญ์รอชาวอเมริกาเหนือได้ศึกษาความเป็นไปได้ทั้งหมดในการสร้างสรรค์และการพัฒนาให้วรรณคดีอาหรับให้มีความทันสมัยต่อโลกมากขึ้นทั้งจากนักประพันธ์ชาวอียิปต์และนักประพันธ์มะฮ์ญ์รอชาวอเมริกาเหนือ

หลังจากได้ศึกษาผลงานบทกวีของอะบูซาดียโดยละเอียด เราพบองค์ประกอบที่หลากหลายดังต่อไปนี้

ผลงานที่ดิลิเคและงดงามของอะบูซาดียสะท้อนถึงการใช้ธรรมชาติเป็นภาพสะท้อนของความเหินห่างทางอารมณ์ของมนุษย์และเป็นภาพวิเคราะห์ตัวตนของเขาเองในฐานะนักเขียน ในงานบทละครแบบบัลลาดทั่วไปให้ความรู้สึกมีหวัง เขายังคงไว้ซึ่งธรรมเนียมแบบอาหรับโดยการนำภาษาถิ่นที่เป็นทางการมาใช้ด้วยและยังพัฒนาจังหวะคล้องจองให้เป็นโคลงอิสระในเกาะคีตะฮับทหนึ่งที่เป็นที่รู้โดยทั่วไปว่าเป็นกลอนอาหรับที่เป็นที่รู้จักที่สุดชื่อ al-Jadidah อะบูซาดียได้

นำเสนอให้เห็นถึงนักเขียนใหม่ที่ปฏิเสธธรรมเนียมการประพันธ์เดิมที่มีอยู่ซึ่งจะต้องปรับคำให้เหมาะสมกับโครงสร้าง แต่เขากลับเริ่มการใช้รูปแบบการประพันธ์ที่ศิลปินมีอิสระในการกำหนดเสียงสัมผัสของตัวเองเพื่อสร้างองค์ประกอบตามความคุ้นชินกับธรรมชาติ (Murphy, 1998: 351) โคลงกลอนที่อะบูซาดีเยริเริ่มขึ้นนั้นต้องการศิลปินที่มีความหวังที่จะสื่อสารและโต้ตอบกับธรรมชาติในฐานะที่เป็นส่วนสำคัญที่จะปลดปล่อยตัวเขาเอง อันที่จริงแล้วในบางครั้ง บทกลอนทางการเมืองของเขาก็มุ่งเน้นไปที่อารมณ์เกี่ยวกับการมีอยู่ อะบูซาดีเยริเปิดทางสู่การยอมรับตนเองผ่านการพูดถึงธรรมชาติและเรื่องทั่วไปรอบๆ ตัวเขา อย่างไรก็ตามธรรมชาติที่อะบูซาดีเยริแต่งขึ้นนั้นถูกแสดงให้เห็นในแง่ที่มีความเฉพาะตัวและไม่สมเหตุสมผล (Murphy, 1998: 351)

ดิวานที่สำคัญเล่มแรกของอะบูซาดี มีชื่อว่า Andau al-Fajr ซึ่งได้ถูกกล่าวมาก่อนหน้านี้แล้วโดยถูกตีพิมพ์ในปี 1910 และถูกตีพิมพ์ซ้ำในปี 1934 พร้อมกับเนื้อหาที่มากขึ้นซึ่งไม่รวมอยู่ในต้นฉบับหลัก ความตั้งใจต่อการตีพิมพ์ในครั้งนี้คือการนำเสนอตัวละครสตรีลับที่ชื่อ Zaynab ซึ่งได้กลายมาเป็นอนุภาค (leitmotiv) ในโคลงกลอนของเขาในช่วงหลัง (Murphy, 1998: 351)

ในปี 1949 เล่มรวมผลงานที่ชื่อ Min al-Sama ของอะบูซาดีเยริถูกปล่อยออกมาและเผยแพร่ไปในนิวยอร์ก สมาคมแห่งอเมริกาที่มีชื่อเสียงได้นับเอาการปรากฏตัวของดิวานเล่มนี้และศิลปินเจ้าของผลงานไว้ในงานเทศกาลพิเศษแห่งหนึ่งที่เกิดขึ้นที่วอลสตรีต แอสโตเรียในนิวยอร์กในวันที่ 30 เมษายน 1950 ซึ่งมีบรรดานักเขียน (ทั้งชาวอาหรับและอเมริกัน) มาเข้าร่วมงานรวมถึงนักผู้เชี่ยวชาญด้านตะวันออกที่มีชื่อเสียงและกลุ่มอาหรับที่มีเครือข่ายอยู่ในอเมริกาด้วย

ดิวานเล่ม Min al-Sama เกี่ยวข้องกับบทกวีของเขาตั้งแต่ปี 1942 ถึง 1949 และในช่วงปี 1949

และ 1955 อะบูซาดีเยริได้แต่งบทกวีจำนวนมากพอที่จะรวบรวมในดิวานทั้ง 4 เล่มได้ โดยวางแผนที่จะเผยแพร่ออกไปทีละเล่มและตั้งชื่อดิวานทั้งสี่ว่า al-Insan al-Jadid, al-Nayruz al-Hurr, Anashid al-Hayat และ Izis (Jayyusi, 1981: 39)

ปี 1955 ซึ่งเป็นปีที่อะบูซาดีเยริเสียชีวิตนั้น เขาเตรียมการที่จะจัดพิมพ์ผลงานทั้งสี่เล่มซึ่งดูเหมือนว่ายังไม่ได้ถูกเผยแพร่ออกไป อย่างไรก็ตามผลงานบางอย่างของเขาได้ถูกรวบรวมไว้ในหนังสือของ M. A. Khafaja บทสรุปนี้ทำให้เห็นถึงผลผลิตที่น่าทึ่งของชายผู้ซึ่งมีคุณูปการอย่างกว้างขวางผู้นั้นนอกเหนือไปจากผลงานต่างๆ เหล่านี้ อย่างการตีความและแปลบทกลอนภาษาอังกฤษซึ่งรวมถึงบท The Tempest จาก อุมร์ อัลคอยยาม และฮาฟิซแห่งชิรอส หรือบทวิจารณ์พื้นฐานและเป็นนามธรรมของเขา หรือผลงานอีกสามด้านที่ปรากฏหลังจากการเสียชีวิตของเขาไม่ว่าจะเป็นอิสลามศึกษา วรรณกรรมศึกษาและบทกวีอาหรับร่วมสมัย หรือผลงานด้านตรรกะวิทยาที่คณานับ หรือเส้นทางในงานวาดภาพซึ่งนำมาสู่การจัดแสดงในนิวยอร์กในช่วงเวลาสั้น ๆ ก่อนที่เขาจะเสียชีวิต

2. การเคลื่อนไหวของกลุ่มอะพอลโลของอะห์มัด ชะกียี อะบูซาดีเยริ

Salam (2017) พบว่า ชื่อของอะห์มัด ชะกียี อะบูซาดีเยริได้รับการยกย่องในฐานะที่มีส่วนในการวางรากฐานของการรวมตัวกันของกลุ่มอะพอลโล ซึ่งมีที่มาจากชื่อ อะพอลโลที่หมายถึงพลังของเทพเจ้ากรีกต่อบทกวี การรวมตัวในครั้งนี้โดดเด่นท่ามกลางการพัฒนาบทกวีของชาวอาหรับที่สำคัญที่สุดในช่วงแรกของศตวรรษที่ 20 ในปี 1932 การรวมตัวกันของกลุ่มอะพอลโลนับว่าเป็นพัฒนาการทางงานศิลป์ที่สำคัญและเป็นส่วนสำคัญต่อความก้าวหน้าของงานเขียนและงานประพันธ์อาหรับสมัยใหม่ โดยเฉพาะต่อการวางข้อกำหนดของโคลงกลอน การรวมตัวครั้งนี้นำมาสู่พัฒนาการต่างๆ ที่เป็นรากฐานที่หลากหลาย อะพอลโล

เป็นการรวมตัวกันอย่างอิสระสำหรับการจัดการบทกวี หรือเรียกได้ว่าเป็นสมาคมอพอลโล อะห์มัด เซากียี ซึ่งเป็นศิลปินที่มาจากชนชั้นสูงในไคโรได้รับเลือกให้เป็นประธานของกลุ่ม แต่เขาได้เสียชีวิตลงสองสามวัน หลังจากการประชุมครั้งแรก ๆ จึงทำให้ คอสิล มุฏรอน นักเขียนชาวเลบานอนเข้ามารับตำแหน่งแทน นอกจากการจัดตั้งสมาคมอพอลโล อะบูชาดียังได้ออกนิตยสารวิชาการที่มีชื่อเดียวกันว่า Abulu หรือ Apollo ซึ่งตีพิมพ์ครั้งแรกในปี 1932 โดยมีที่มาของชื่อจากการอ้างอิงแบบโรแมนติกในงานเขียนของอังกฤษที่มักจะกล่าวถึงอพอลโลในฐานะพลังจากพระเจ้าต่อบทกวี อย่างที่ปรากฏในบทกวี Hymn to Apollo ของเชลลีย์ และบทกวี Ode to Apollo ของคิธส์ ในงาน Abulu wa Atharuha fi'l-Shi'r-al-Hadith (บทที่ว่าด้วยการจัดตั้งกลุ่มอพอลโลและอิทธิพลต่อบทกวีในยุคปัจจุบัน) อับดุลอาซิซ อัล-ดาซูกี (Al-Dusuqi, 1971) ได้อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับภาพเปรียบเทียบต่ออพอลโลและเหตุผลในการจัดตั้งกลุ่มขึ้นเอาไว้

เป้าหมายและวัตถุประสงค์ในการเคลื่อนไหวของกลุ่มอพอลโล

ความมุ่งมั่นในการจัดตั้งกลุ่มอพอลโลในอียิปต์มีขึ้นเพื่อเปลี่ยนแปลงแนวทางตามธรรมเนียมเดิมของบทกวีอาหรับและเพื่อสนับสนุนงานเขียนในกลุ่มนักเขียน นักสื่่อมวลชนอาหรับทั้งในและนอกประเทศอียิปต์ เป็นเรื่องที่น่าสนใจว่าอียิปต์กลายเป็นจุดรวมศูนย์ของการเคลื่อนไหวที่สำคัญนี้ และยังเป็นถิ่นฐานของกวีที่ดีที่สุดจากการพัฒนาแนวใหม่ที่ถูกวางรากฐานขึ้น นอกจากนี้ไคโรและอเล็กซานเดรียซึ่งเป็นเมืองหลักสองเมืองมีการพัฒนาทางวัฒนธรรมไปอย่างรวดเร็ว ศิลปินและนักสื่่อมวลชนของอียิปต์เป็นกลุ่มแรก ๆ ของโลกอาหรับที่ใช้ชีวิตในต่างประเทศ และกลับมายังประเทศบ้านเกิดพร้อมแนวความคิดใหม่ ๆ ฉากหลังทางประวัติศาสตร์อันน่าประทับใจของบทกวีภาษาอาหรับในช่วงห้าสิบปีที่ผ่านมา

ประกอบด้วยความพยายามอย่างไม่หยุดยั้งในการเชื่อมต่อกับสังคมภายนอกและชาวอียิปต์เองก็เป็นกลุ่มแรกที่ทำเช่นนี้ (Jayyusi, 1977: 385)

จุดประสงค์ของการทำสมุดบันทึกที่ใช้ชื่อว่าอพอลโลอีกเช่นกัน ประการที่หนึ่ง คือการสนับสนุนเหตุผลในการเขียนโดยรวมและส่งเสริมความร่วมมือและความเข้าใจร่วมกันระหว่างนักวิชาการอาหรับในอียิปต์และต่างประเทศ ประการที่สอง การสร้างสรรค์ผลงานในทางสาธารณะถือเป็นความพยายามที่สมเหตุสมผลในการเชื่อมต่อ รอยแตกแยกและการต่อสู้ในสังคมที่ทำลายการดำรงอยู่ทางสังคม และการเมืองของประเทศอียิปต์ซึ่งได้รับอิสระมาเมื่อไม่นาน และแม้จะมีขอบเขตของผู้รับนิตยสารที่กว้าง "อพอลโล" ได้กลายเป็นสิ่งที่กลุ่มศิลปินแนวอาหรับกลุ่มที่ใหญ่ที่สุดให้ความสนใจและหลงใหล (Badawi, 1992: 110)

การรวมตัวของกลุ่มอพอลโล

การก่อตั้งกลุ่มสาธารณะสำหรับกวีนิพนธ์ในอียิปต์เป็นสิ่งที่อยู่ในความคิดของอะห์มัด เซากียี อะบูชาดีมาเป็นเวลานาน โดยในที่สุดเขาก็จัดตั้งกลุ่มนี้ขึ้นในปี 1932 โดยรวบรวมสมาชิกจำนวนหนึ่งซึ่งส่วนใหญ่เป็นศิลปินและนักเขียนนักประพันธ์ในวัยหนุ่มของอียิปต์ กลุ่มคนเหล่านั้นมีความกลัวว่าจะเกิดสงครามที่รุนแรงกับกลุ่มจารีต เหมือนกับสงครามวรรณกรรมที่เกิดขึ้นกับกลุ่มมดีวานี (Al-Dusuqi, 1971: 288) จิตวิญญาณของสมาคมอพอลโลไม่เหมือนกับการพัฒนากวีนิพนธ์ของกลุ่มนักเขียนดีวานีที่มีมาก่อนหน้าซึ่งเป็นที่รู้จักจากการแยกตัวที่น่ากังวลออกจากเซากียี (Shawqi) และแนวทางตามธรรมเนียมเดิมแบบใหม่และไม่เหมือนกับกลุ่ม Pen Association ในนิวยอร์ก แต่ความจริงที่ถูกบอกเล่าก็คือสมาคมอพอลโลถูกตั้งขึ้นมาและทำให้แตกต่างด้วยกับความเป็นอิสระของรสนิยมและลักษณะของงานที่เป็นนามธรรม ประธานคนแรกของสมาคม คือ อะห์มัด เซากียี และเมื่อเขา

เสียชีวิตลงในปี 1932 คอสิล มุฏรอนก็มารับตำแหน่งแทน โดยที่อะบูชาดีเยเองเป็นเลขาธิการของสมาคม

อะบูชาดีเยได้กล่าวไว้ว่าเบื้องหลังแนวคิดในการรวมตัวกันคือแนวคิดที่ว่างานประพันธ์ที่ได้รับการยอมรับว่าดีควรจะต้องสื่อสารอารมณ์ของผู้เขียนได้อย่างแท้จริงและเชี่ยวชาญ และไม่ควรเป็นงานที่ติดหูหรือจำเจ (Jayyusi, 1977: 385)

สมาชิกของ Apollo Groups

สมาชิกส่วนมากของกลุ่มอพอลโลประกอบด้วยกวีและนักวิจารณ์รุ่นใหม่ รวมถึงศิลปินและกวีที่มาจากนอกพรมแดนอียิปต์และทั่วโลกอาหรับ สมาชิกบางส่วนของสมาคมอพอลโลได้แก่ อิบราฮิม นาгим, อาลี อัลอีน, กามิล กิลานี, มะห์มูด อิมาด, มะห์มูด คอดิก, อะห์มัด อัลชาฮิบ, ซะอิด อิบรอฮีมซึ่งเป็นศิลปินคัดลายมือ, อาลี มะห์มูด ฎอฮา, มะห์มูด อะบุลวะฟา, ฮาซัน อัลกอยานี, ฮาซัน กามิล อัลชายาฟี, รอมซี มีฟตาห์ นอกจากนี้หนึ่งในผู้มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในการสนับสนุนอพอลโลจากนอกประเทศอียิปต์คือกวีตูนิเซียที่ชื่ออะบูลกอซิม อัซซัปปี รวมถึงคอสิล ญาวัด กวีตูนิเซียเป็นสมาชิกที่มีส่วนร่วมกับสมาคมอยู่ตลอด ประธานสมาคมคนแรกของอพอลโลคือ อะห์มัด เขากียและตามด้วย คอสิล มุฏรอน โดยมีอะห์มัด มุฮ์รอมเป็นรองประธาน ต่อมากอสิล มุฏรอนได้ขึ้นเป็นประธานสมาคมหลังจากการตายของอะห์มัด เขากีย (Brugman, 1984: 152) โดยคอสิล มุฏรอนเป็นผู้ที่ได้รับการยกย่องเป็นพิเศษจากกลุ่มอพอลโลและได้รับการยอมรับว่าเป็นบุคคลสำคัญซึ่งเป็นหนึ่งในผู้มีส่วนร่วมมากที่สุดในนิตยสาร ซึ่งอะบูชาดีเยและผู้ร่วมงานคนอื่นๆ ได้ร่วมกันจ่ายเงินเพิ่มเติมให้คอสิล มุฏรอนสำหรับผลงานที่ก้าวหน้าของเขา เป็นที่น่าเสียดายว่านิตยสารอพอลโลอยู่ได้ไม่นานและปิดตัวลงในปี 1935 เนื่องจากขาดเงินทุนและด้วยเหตุผลอื่นๆ (Apollo 1934: 414)

3.การพัฒนาบทกวีอิสระของอะห์มัด ซะกีย์ อะบูชาดีเย

Salam (2017) พบว่า ในฐานะของนักเขียนที่มีประสิทธิภาพคนหนึ่ง อะห์มัด ซะกีย์ อะบูชาดีเย ได้แต่งบทกวีประเภทต่างๆ ตามขอบข่ายของบทกวีอาหรับในยุคปัจจุบัน แต่คุณสมบัติของหัวข้อที่แตกต่างออกไปทำให้ผลงานของเขาเป็นที่ชื่นชม เขาได้สร้างสรรค์บทกวีในรูปแบบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น a) โคลงอิสระ b) กลอนเปล่า c) บัลลาดหรือลำนำนิทาน d) กลอนสั้นเกี่ยวกับการเมืองและชาติ e) กลอนสั้นประวัติศาสตร์และเรื่องเล่า f) กลอนเกี่ยวกับสังคม g) บทละคร h) โคลง 14 บรรทัดเกี่ยวกับจิตวิญญาณ

ความรับผิดชอบทั้งดงามของอะบูชาดีเย คือการยืนหยัดต่อการชื่นชมและคำติเตียนที่เขาได้รับ เขาพยายามที่จะอธิบายแนวคิดของเขาและคงไว้ซึ่งกลยุทธ์ในการประพันธ์ที่สวยงามซึ่งเห็นได้จากเล่มตีความของเขาจำนวนไม่มากนัก อะบูชาดีเยได้รับการยอมรับว่าเป็นศิลปินอาหรับที่มีความเอาใจจริงเอาใจที่สุดในการค้นหาแนวทางที่แตกต่างออกไปของโครงสร้างการประพันธ์ที่สวยงาม เขาได้รับอิทธิพลอย่างลึกซึ้งจากการประพันธ์ในแบบอังกฤษและงานที่มีความใกล้เคียงกับความก้าวหน้าของบทกวีร่วมสมัยของอเมริกาและอังกฤษ

จุดเริ่มต้นของศตวรรษที่ 20 ถือเป็นสัญญาณของความแปลกใหม่และเป็นการเคลื่อนไหวทางภาษาอาหรับและวรรณกรรมอาหรับยุคใหม่ ในช่วงเวลานี้เองที่บทกวีอาหรับได้รับอิทธิพลจากวรรณกรรมตะวันตก ซึ่งอิทธิพลนี้ได้เปิดประตูไปสู่แนวคิดใหม่ ๆ อย่างโคลงกลอนอิสระและการอธิบายการพัฒนาบทกวีในด้านอื่น ๆ ในเรื่องนี้ นักเขียน นักคิดและนักปราชญ์หลายคนได้ออกมามีส่วนร่วมอย่างดีที่สุดเพื่อพัฒนาภาษาและวรรณคดีอาหรับ โดยอะบูชาดีเยจัดเป็นผู้ที่มีส่วนร่วมในการนำเสนอสิ่งใหม่ๆ มาสู่บทกวีภาษาอาหรับที่โดดเด่นที่สุด

กลอนอิสระเป็นบทกวีประเภทแรกของอะบูชาดีเย โดยเป็นบทกวีที่ไม่มีการสัมผัสใด ๆ ที่กำหนด

ไว้ หรือไม่มีจังหวะปกติใด ๆ กลอนอิสระจึงเป็นเครื่องมือทางวรรณกรรมอย่างหนึ่งที่สามารถกำหนดบทกวีได้โดยที่เป็นอิสระจากข้อกำหนดของจังหวะและเสียงสัมผัสและไม่ต้องมีรูปแบบการสัมผัสที่ตายตัวในบทกวีอาหรับ อะบูชาดียเป็นหนึ่งในผู้นำกลอนอิสระมาใช้เป็นคนแรกและเป็นผู้ริเริ่มการแต่งบทกวีประเภทนี้อย่างแท้จริง สามารถกล่าวได้ว่าอะบูชาดียได้พยายามอย่างจริงจังที่จะแต่งกลอนอิสระในวรรณกรรมอาหรับสมัยใหม่เป็นคนแรกโดยยังใช้จังหวะที่กำหนดไว้แต่ไม่ใช่เสียงสัมผัสแบบร้อยแก้ว เขาเป็นกวีอาหรับที่กล้าที่สุดที่จะลองรูปแบบบทกวีใหม่ ๆ และเป็นผู้ที่ได้รับอิทธิพลจากวรรณกรรมอังกฤษเป็นอย่างมาก รวมถึงการพัฒนาของบทกวีอเมริกันและอังกฤษแบบร่วมสมัย ไม่เพียงแต่อะบูชาดียได้ทดลองงานประพันธ์ประเภทมุวาชชะห์ (Muwashshah) และรูปแบบอื่น ๆ ของ Strophic verse (กลอนที่มีทำนอง หรือจังหวะเดียวตลอด) รวมถึงโคลง 14 บรรทัดแบบอังกฤษ แต่เขายังได้ทดลองประพันธ์กลอนแบบอิสระด้วย เขาได้นำกลอนอิสระมาสู่บทกวียุคใหม่รวมถึงอาจารย์และเพื่อนของเขา

เขาใช้กลอนอิสระสำหรับบทกวีที่เป็นเชิงละครมหากาพย์ ปรัชญา และเรื่องเล่า จากการทดลองแต่งกลอนอิสระ เขาได้แสหารูปแบบใหม่ ๆ เสียงสัมผัสแบบอิสระ เฉพาะตัวและนุ่มนวลที่ใกล้เคียงกับเสียงสัมผัสในร้อยแก้วและภาษาถิ่นเพื่อที่จะทำให้กวีสามารถมีอิสระอย่างเต็มที่ในการสื่อสารความรู้สึกและความคิดออกมา ซึ่งส่วนใหญ่แล้วเขาจึงเลือกใช้ภาษาในลักษณะนี้

ในความจริงแล้วอะบูชาดียถูกชักจูงให้นำรูปแบบกลอนอิสระมาใช้โดยความต้องการของเขาเองที่จะหาแนวทางใหม่ที่เฉพาะตัว และไม่ซับซ้อน รวมถึงหาจังหวะและสัมผัสแบบใหม่ที่ทำให้เขาสามารถมองข้ามรูปแบบสัมผัสตามธรรมเนียมเดิมระดับเสียงที่

ฉะฉาน และคำบรรยายประสบการณ์ทางกวีที่ดูธรรมดาหรือสิ่งที่เค้าเรียกว่า Al-Uslub al-Khabari al-Taqriri al-Ladhi Yaqum ala al-Bayt wa-Tasannu al-Hikma al-Manzuma ไปให้ได้ รวมถึงเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้ถ้อยคำที่สละสลวยและเป็นสำนวนโวหาร เขาต้องการค้นหาโลกภายในตัวตนและสิ่งที่อยู่ในจิตใต้สำนึกของเขารวมถึงต้องการใช้สัญลักษณ์และภาพเพื่อสื่อถึงสภาวะแวดล้อมจากประสบการณ์ที่เขาสัมผัสมา นอกจากนี้เขายังสนับสนุนเสรีภาพในการแสดงออกและการใช้ประสบการณ์และความสามารถของกวีอะบูชาดียชอบกลอนอิสระ เพราะพบว่ากลอนอิสระเป็นสื่อกลางที่ดีกว่าสำหรับบทกวีประเภทมหากาพย์ละคร และเรื่องเล่าเพราะไม่มีการสัมผัสที่ตายตัว และความยืดหยุ่นมากกว่าซึ่งทำให้เขาสามารถเปลี่ยนแปลงสัมผัสได้ตามความคิด และอารมณ์และใช้การแสดงออกที่ตรงตัวในการถ่ายทอดสิ่งที่เขาคิดใจเอาไว้ได้ (Moreh, 1976: 162)

4. ภาษาและรูปแบบการประพันธ์ของอะมัด ซะกีย อะบูชาดีย

Salam (2017) พบว่า สไตล์การประพันธ์ของเขาเปลี่ยนไปอย่างโดดเด่นภายในสามปีระหว่างอยู่ที่อเมริกา ซึ่งสามารถเห็นได้จากในเล่มรวมผลงานของเขาชื่อ Min al-Sama และแม้ว่าตามข้อเท็จจริงแล้วอะบูชาดียได้อาศัยอยู่ในอเมริกา แต่บทกวีของเขาไม่ได้เป็นตัวอย่างที่ไม่เป็นที่ยอมรับ อะบูชาดียได้คิดโวหารและรูปแบบต่าง ๆ ที่แปลกใหม่ซึ่งเป็นสิ่งที่เห็นได้ทั่วไปในบทกวีอาหรับในยุคปัจจุบัน ในบทกวีแสดงอารมณ์อะบูชาดียได้ชื่นชมความมหัศจรรย์ของประเทศอียิปต์ในอารมณ์ที่สงบสุขอย่างเปิดเผย เขาตีความไปกับภูมิทัศน์ทั่วไปที่มีลักษณะซับซ้อนที่เทียบเคียงกับพลังของจักรวาลและชวนให้นึกถึงขนบแนวโรแมนติกของยุโรป

1.ด้านวรรณศิลป์

1.1 ด้านอารมณ์ความรู้สึก เช่นบทกวี مَا تَمْ مُهَجِّي (สุสานไว้อาลัยชีวิตของฉัน)

كُثِرَتْ بِلاَ حَصْرٍ مُّؤَمِّي كَثُرَتْ
أَنْسَنِي الدُّنْيَا وَحَقَّ حَيَاتِي
وَصَفَحْتُ عَنْ لُؤْمِ الْجَنَّةِ وَلَمْ أَرْلُ
أَلْقَى مِنَ الْأَصْحَابِ لُؤْمَ جَنَّةِ
أَصْبَحْتُ أَحْوَجَ مَا كُونُ إِلَى مَدَى
مِنْ غُزْلَةٍ قُدْسِيَّةٍ لِلرُّوحِ
عَلَيَّ وَحِيدًا أَسْتَطِيعُ شَفَاءَهَا
مَمَاتَعَانِي مِنْ أَسَى وَخُرُوحِ

(Abu shadi, 2012: 152)

ความเศร้าของฉันมากมายเหลือคณานับ ทำให้ฉันลืมโลกนี้และลืมความเป็นจริงของชีวิต
ฉันไม่สนใจคำประณามของคนชั่วเหล่านั้น แต่ฉันก็ยังพบคำประณามเหล่านั้นจากเพื่อน ๆ
ฉันกลายเป็นคนที่ต้องการสิ่งที่ดีที่สุด คือการปลื้มตัวอันบริสุทธิ์เพื่อจิตวิญญาณ
ฉันเองเท่านั้นที่สามารถจะเยียวยาให้หายขาด จากความโศกเศร้าและบาดแผลที่ประสบอยู่

บทกวีนี้ผู้ประพันธ์อะบูฮาดีมีการใช้คำสัมผัสท้ายคำ (أَلْفَائِيَّة) ที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นบทกวีสมัยใหม่ แต่ช่วงจังหวะทำนองนั้นมีความกลมกลืนกันทำให้บทกวีของเขาที่มีความสละสลวยขึ้น โดยผู้ประพันธ์อะบูฮาดีได้พรรณนาถึงความโศกเศร้าของเขาอย่างมากจนไม่

สามารถลืมเลือนได้ และพยายามที่จะไม่ใส่ใจคำตำหนิ คำประณามของพวกบุคคลเหล่านั้น แต่ไม่ว่าจะได้ยินคำเหล่านั้นจากเพื่อนของเขาเอง และบางครั้งต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวลำพัง และไม่มีใครที่สามารถรักษาแผลใจของเขาได้นอกจากตัวของเขาเองเท่านั้น

1.2 ลีลาภาษา และการแสดงออก เช่น บทกวี دُيُونِي (หนี้ของฉัน)

لَقَدْ زَادَعَيْنِي مِنْ دُيُونٍ كَثِيرَةٍ
عَلَيَّ فَحَلَّيْنِي أَرْدُ دُيُونِي
وَلَسْتُ وَإِنْ حَاوَلْتُ أَرْضَ سِدَادَهَا
وَهَيْهَاتَ مَهْمَا قَدْ أَطَعْتُ جُنُونِي
وَكَيْفَ لِمِثْلِي أَنْ يَرُدَّ مَفَاتِنَا
تَنَاوَلَتْهَا مِنْ سَاحِرَاتِ عُيُونِ

(Abushadi, 2012: 82)

ภาระหนี้ ที่ฉัน อันมากมาย ต้องชดใช้ ไปให้หมด ได้โปรดเถิด
ฉันไม่ชอบที่จะชดใช้ แม้จะพยายาม ถึงอย่างไร ในที่สุด ฉันก็เชื่อตัวเอง
ฉันได้มัน (เงิน) มาจากการอดหลับอดนอน ฉันได้มัน (เงิน) มาจากการอดหลับอดนอน

ในบทกวีนี้ผู้ประพันธ์อะบูฮาดีใช้คำง่าย ๆ ในการถ่ายทอดความรู้สึก และเลือกใช้คำที่ตรงกับเนื้อหาและความหมาย ส่วนสำนวนภาษา และลีลาที่ใช้นั้นมีความไพเราะและอ่อนโยน เข้าใจง่าย กินใจ โดยผู้ประพันธ์

อะบูฮาดีได้พรรณนาถึงหนี้ของเขาที่ท่วมท้นจนไม่สามารถชดใช้ได้ และความพยายามทำใจที่จะคืนหนี้ให้เจ้าของ แต่พอนึกถึงว่าต้องอดหลับอดนอนที่จะได้เงินมาสุดท้ายก็ไม่ได้คืน

2. รูปแบบการประพันธ์

2.1 ฉันทลักษณ์ เช่น บทกวี الْجَاسُوسُ (สายลับ)

حَارَبْنِي أَحْيَاةٌ حَتَّى دَعَنْتَنِي أَنْ أَعَاَفَ الرِّضَى وَأَبَى السَّلَامَا
دُفْتُ مِنْهَا الْعَذَابَ وَالْمُرَّ أَلْوَا نَا فَدَعْنِي أُذِيقُهَا الْإِنْتِمَامَا!
لَسْتُ بَعْدَ الَّذِي تَجَرَّعْتُ مِنْهَا أَشْتَهِي عَطْفَهَا وَأَرْضَى هَوَاهَا

(Abu shadi, 2012: 118)

ชีวิตที่สู้รบกับตัวเอง ที่สุดเพรียกฉันให้ยินยอม

และฉันปฏิเสธการจำนน

ฉันได้ลิ้มรสความลำบากและความขมขื่นที่หลากหลาย

ปล่อยฉันให้ได้ลิ้มรสของชีวิตเพื่อการแก้แค้น

ฉันไม่ฝืนกลักรื้อกลับชีวิต

สุขอยู่กับความอ่อนโยนและยินยอมตามอารมณ์

ผู้ประพันธ์อะบูชาดีได้ให้ความสำคัญกับท่วงทำนองของบทกวีที่ไพเราะ แต่ในขณะเดียวกันเขาได้ลดความสำคัญของลักษณะบังคับคำสัมผัสท้ายคำ (أَلْفَايَا) บางประการลงไป โดยใช้ทำนองและจังหวะโคลงใหม่เพื่อให้เกิดความหลากหลายในบทกวี โดยผู้ประพันธ์อะ

บูชาดีได้พรรณนาเปรียบเทียบตัวเองเป็นสายลับพร้อมที่จะเปิดโปงความร้ายกาจของชีวิตเขา สายลับสำรวจตรวจตราชีวิตในความทุกข์และความสุขอย่างไร และพร้อมที่จะประกาศให้ผู้คนได้รับรู้กับความทุกข์ที่เขาได้รับจากชีวิต และข้อตำหนิของมัน

3. ด้านการประติษฐการ

3.1 การใช้ภาษาร่วมสมัย เช่น บทกวี الْهَاجِرُ (บทเพลงของผู้อพยพ)

أَيَا حَبِيبِي كَفَى بِعَاذُكَ كَفَى صَيَامِي عَلَى هَوَاكَ
هَلْ فَوَادٌ لَهُ فُؤَادُكَ سَوَى فُؤَادِي الَّذِي افْتَدَاكَ
أَنَا سَهْبٌ أَهْوَا الْبَرِّي فِي شُعْلَةِ الْحَبِّ مُنْتَهَايِ
فَإِنَّمَا حُسْنُكَ الْوَضِيئُ الْمُسْجِلُ النَّارِ فِي خَيِّ

(Abu shadi, 2012: 95)

ที่รักเอ๋ยความห่างไกลต่อเธอมันพอแล้ว

การอดอาหารต่อความรักก็เพียงพอ

หัวใจของเขาคือหัวใจของเธอกระนั้นหรือ

นอกจากหัวใจของฉันยอมมอบให้กับเธอ

ฉันยอมตายให้ความรักอันบริสุทธิ์

ที่สุดของฉันตกอยู่ในเพลิงแห่งความรัก

แท้จริงความสวยของเธอจุประกายเจิดจ้า

ที่สามารถจุดประกายไฟในที่สุด

ผู้ประพันธ์อะบูชาดีได้ใช้สำนวนโวหารที่ไพเราะตามรูปแบบเนื้อหาใหม่ ๆ และท่วงทำนองจังหวะที่สวยงามโดยใช้คำสัมผัสท้ายคำ (أَلْفَايَا) ที่มีความกลมกลืน และเข้าด้วยกันอย่างสละสลวย นั่นคือสระสุกุนในบทกวีที่มีชื่อว่า “บทเพลงแห่งผู้อพยพ” ซึ่งชื่อของบทกวีนี้มี

ความเหมาะสมกับเนื้อหา โดยผู้ประพันธ์อะบูชาดีได้พรรณนาถึงคนรัก และความรักอันบริสุทธิ์ เขาได้อธิบายถึงความสวยงามของนางที่สามารถจุดประกายไฟได้

3.2 การผสมผสานระหว่างวัฒนธรรม เช่น บทกวี *فَلَسْفَةُ الْحُبِّ* (ปรัชญาแห่งความรัก) บทประพันธ์จากกวีชาวอังกฤษที่เป็นที่รู้จักแพร่หลายมีชื่อว่า shelly

أَلَيْتَايُغُ فِي مَدَى النَّهْرِ تَنْصَبُ وَفِي الْبَحْرِ تَذْهَبُ الْأَهَارُ
وَلَمَّاذَا هَذِهِ سُنَّةُ الْخَلْقِ كَلَانَا يَحْيَى بِغَيْرِ إِنْدِمَاجٍ
لَيْسَ شَيْئٌ فَرَدًا فَهَذَا جَمِيعًا رَهْنٌ فَدَسِي شَرْعُهَا فِي إِمْتِزَاجٍ

(Abu shadi, 2012: 148)

ธารหลากสายไหลลงสู่แม่น้ำ หลากแม่น้ำไหลไปสู่สมุทรกว้าง

มรสุมแห่งท้องฟ้ารวมตัวมา มีดะมื่นไม่แตกแยก

ไม่มีสิ่งใดอยู่โดดเดี่ยว ทั้งหมดเป็นสัญญาณที่บัญญัติไว้ร่วมกัน

มันเป็นธรรมชาติของสรรพสิ่งที่หลากหลาย โฉนเราสองไม่ปรองดองกัน

ผู้ประพันธ์อะบูชาดีได้ผสมผสานศาสตร์ต่าง ๆ อย่างสวยงามระหว่างบทกวีอาหรับและอังกฤษ ในท่วงทำนอง และจังหวะอันไพเราะทางด้านปรัชญาแห่งความรัก เขาได้ใช้คำสัมผัสท้าย (*أَلْفَايَةُ*) หลากหลายอย่างลงตัว กลมกลืน เข้าใจง่ายตามรูปแบบวรรณกรรมสมัยใหม่ เขาได้เปรียบเทียบธรรมชาติอันสวยงามได้อย่างลงตัว ซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเป็นไปตามกฎของมัน

จากการวิเคราะห์กวีนิพนธ์ของอะหมัดชะกีญ อะบูชาดีในด้านวรรณศิลป์ รูปแบบการประพันธ์ และการประดิษฐ์การ สามารถสรุปผลการศึกษาวิจัยได้ดังนี้

ด้านวรรณศิลป์

1. อารมณ์ความรู้สึก: เปี่ยมด้วยอารมณ์ (Sentimentalism) รักและชอบบทกวีแนวโรแมนติกและงานวรรณกรรมตะวันตก เช่น อังกฤษ อเมริกา
2. ความคิดและจินตนาการ: พยายามถ่ายทอดผลงานผ่านความนึกคิด และจินตนาการที่ลึกซึ้ง แต่แฝงความเรียบง่าย เพื่อให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้
3. สีสันภาษา: เลือกใช้คำหรือสำนวนง่าย ๆ ในการตีความอารมณ์ความรู้สึก การใช้คำที่ตรงกับเนื้อหาและความหมาย สีสันภาษามี อ่อนโยน ความไพเราะ เข้าใจง่าย

รูปแบบการประพันธ์

1. ฉันทลักษณ์: ลดความสำคัญลักษณะบังคับคำสัมผัสท้ายคำ (*أَلْفَايَةُ*) บางประการลงไป โดยใช้ทำนองและจังหวะโคลงใหม่ เพื่อให้เกิดความหลากหลายในบทกวีนำเสนอโคลงกลอนอิสระที่ไม่มีการสัมผัส
2. ธรรมเนียมนิยม: รักษาธรรมเนียมแบบอาหรับโดยการใช้ความเป็นอาหรับของเขาในบทประพันธ์ทั้งทางด้านท่วงทำนอง หรือจังหวะโคลงกลอนโดยยึดถือแบบสัมผัสท้ายคำ (*أَلْفَايَةُ*) แบบเดิม แต่ทำให้บทกวีของเขามีความไพเราะ อีกทั้งยังพัฒนาจังหวะคล้องจองให้เป็นโคลงอิสระ และการใช้ธรรมชาติเป็นภาพสะท้อนความเห็นทางอารมณ์ของมนุษย์

ประดิษฐ์การ

1. การผสมผสานระหว่างวัฒนธรรม: พยายามที่จะค้นหาสื่อใหม่ ๆ และนำเสนอกลยุทธ์ หัวข้อ แนวคิด และโครงสร้างบางอย่างจากงานประพันธ์ของชาวยุโรป
2. ความเป็นเอกภาพด้านเนื้อหา: บทกวีมีเนื้อหาที่เป็นเอกภาพในส่วนประกอบต่าง ๆ
3. การตั้งชื่อบทกวี: ตั้งชื่อเรื่องให้บทกวี เพื่อจะได้ค้นคว้าหาที่มาของบทกวีนั้น ๆ และการตั้งชื่อให้เหมาะสมกับเนื้อหา
4. การใช้ภาษาร่วมสมัย: การเลือกใช้ภาษาร่วมสมัยตามรูปแบบเนื้อหาใหม่ๆ และท่วงทำนองจังหวะที่สวยงาม การใช้สำนวนที่เรียบง่าย

อภิปรายผล และสรุป

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์กวีนิพนธ์ของอะบูชาดีย ทำให้ผู้วิจัยพบประเด็นที่น่าสนใจ คือ พัฒนาการด้านรูปแบบคำประพันธ์ พัฒนาการด้านเนื้อหา ทศนคติต่อวรรณกรรมตะวันตก

จากการศึกษาการประพันธ์กวีนิพนธ์ของอะบูชาดีย ทำให้เห็นพัฒนาการด้านรูปแบบคำประพันธ์ที่หลากหลายในบทกวี เช่น ผสมผสานด้านภาษาและลีลา โคลงอิสระ กลอนเปล่า กลอนสั้น การผสมผสานท่วงทำนองของบทกวี ทำให้เกิดผลงานใหม่ ๆ ที่แตกต่างจากผลงานในอดีต และสร้างมิติใหม่ ๆ ให้กับวงการบทกวีอาหรับ ในส่วนพัฒนาการด้านเนื้อหา ทศนคติ เมื่อพิจารณาจากงานเขียนที่เผยแพร่ออกมาพบว่า มีการพัฒนาเปลี่ยนตามกาลเวลา เนื่องจากอะบูชาดียได้รับอิทธิพลอย่างมากจากงานเขียนของอังกฤษ เพราะเขาอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นเวลานาน ระหว่างที่อาศัยอยู่ที่อังกฤษ เขาได้ศึกษางานของนักเขียนหลาย ๆ คน อย่าง คีท เชลลี เวดเวิร์ท ดิกเกนส์ อาร์โนลด์ บอนเน็ต จอร์จ เบอร์นาร์ด ชอว์ ทำให้แนวคิด มุมมอง และทศนคติเปลี่ยนแปลงไป สะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพลอันลึกซึ้งจากวรรณกรรมตะวันตกที่เขาได้รับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากความโรแมนติกของอังกฤษ จึงก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบ และเนื้อหาเรื่อยมา

สรุปผล

อะห์มัด ชะกีญ อะบูชาดียได้รับอิทธิพลอย่างมากจากงานเขียนของอังกฤษเพราะเขาอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นเวลานาน ระหว่างที่อาศัยอยู่ที่อังกฤษเขาได้ศึกษางานของนักเขียนหลายคนอย่าง คีท เชลลี เวดเวิร์ท ดิกเกนส์ อาร์โนลด์ บอนเน็ต จอร์จ เบอร์นาร์ด ชอว์ เป็นต้น นอกจากนี้แนวทางกวีนิพนธ์ของเขายังได้รับอิทธิพลจากความโรแมนติกหรือจินตนาการนิยมแบบยุโรป บทกวีบางบทถ่ายทอดฉากแบบอังกฤษและเหมือนกับฉากของเวดเวิร์ทอย่างเห็นได้ชัด อะห์มัด

ชะกีญ อะบูชาดียได้รับการยกย่องในฐานะที่มีส่วนในการวางรากฐานของการรวมตัวกันของกลุ่มอพอโล ซึ่งจุดประสงค์ของการทำสมุดบันทึกที่ใช้ชื่อว่าอพอโลประการที่หนึ่ง คือการสนับสนุนเหตุผลในการเขียนโดยรวมและส่งเสริมความร่วมมือและความเข้าใจร่วมกันระหว่างนักวิชาการอาหรับในอียิปต์และต่างประเทศ ประการที่สอง การสร้างสรรค์ผลงานในทางสาธารณะถือเป็นความพยายามที่สมเหตุสมผลในการเชื่อมต่อ รอยแตกแยกและการต่อสู้ในสังคมที่ทำลายการดำรงอยู่ทางสังคม และการเมืองของประเทศอียิปต์ซึ่งได้รับอิสระมาเมื่อไม่นาน อะบูชาดียเป็นหนึ่งในผู้นำกลอนอิสระมาใช้เป็นคนแรกและเป็นผู้ริเริ่มการแต่งบทกวีประเภทนี้อย่างแท้จริง สามารถกล่าวได้ว่าอะบูชาดียได้พยายามอย่างจริงจังที่จะแต่งกลอนอิสระในวรรณกรรมอาหรับสมัยใหม่เป็นคนแรก โดยยังใช้จังหวะที่กำหนดไว้แต่ไม่ใช่เสียงสัมผัสแบบร้อยแก้ว กวีนิพนธ์ของอะห์มัด ชะกีญ อะบูชาดีย ถือว่าเป็นผลงานที่มีค่าทางด้านวรรณศิลป์ แสดงให้เห็นถึงการผสมผสานกันของบทกวีที่เต็มไปด้วยอารมณ์และมีคุณภาพอย่างเด่นชัดด้วยวิธีการใหม่ๆ สำหรับรูปแบบการประพันธ์ด้านฉันทลักษณ์ และธรรมเนียมนิยม พบว่าอะห์มัด ชะกีญ อะบูชาดียได้สร้างปรากฏการณ์ใหม่ให้กับกวีนิพนธ์อาหรับโดยการลดความสำคัญลักษณะบังคับคำสัมผัสท้ายคำ (قافية) บางประการลงไป โดยใช้ทำนองและจังหวะโคลงใหม่ เพื่อให้เกิดความหลากหลายในบทกวี อีกทั้งยังคงไว้ซึ่งธรรมเนียมแบบอาหรับโดยการนำภาษาถิ่นที่เป็นทางการมาใช้ด้วยและยังพัฒนาจังหวะคล้องจองให้เป็นโคลงอิสระ สำหรับประติษฐานการพบว่า อะบูชาดียมีการตั้งชื่อให้กับกวีนิพนธ์ที่สอดคล้องกับเนื้อหา การเลือกใช้ภาษาร่วมสมัยตามรูปแบบเนื้อหาใหม่ๆ และท่วงทำนองจังหวะที่สวยงาม รวมถึงความพยายามที่จะค้นหาสื่อใหม่ ๆ และนำเสนอกลยุทธ์ หัวข้อ แนวคิดและโครงสร้างบางอย่างจากงานประพันธ์ของชาวยุโรป

เอกสารอ้างอิง

- Abu Shadi, A. Z. (1934). *Anda al-Fajr: Al-Hubb wa al-Amal*. (2nd ed.). n.p.
- Abu shadi, A. Z. (2012). *Al-Yanbue*. Muassasah Handawi li al-Talim wa al-Thaqafah.
- Al-Dusuqi, A. A. (1971). *Apollo Group and the Impact on Modern Arabic Poetry*. *Al-Jumhuriyah al-Arabiyah al-Mutahidah*: Al-Haiah al-Misriyah al-Amah li al-Talif wa al-Nash.
- Badawi, M.M. (1992). *Modern Arabic Literature*. Cambridge University Press.
- Brugman, J. (1984). *An Introduction to the History of Modern Arabic Literature in Egypt*. Brill.
- Jayyusi, S. K. (1981). *A Short Account of Abu Shadi's Life in the United States*. *Mundus Arabicus Vol. 1*. Dar Mahjar.
- Moreh, S. (1976). *Modern Arabic Poetry 1800-1970: The development of its forms and themes under the influence of Western literature*. Brill.
- Murphy P. D. & Gifford T. & Katsunori Y. (1998). *Literature of Nature: An International Sourcebook* (p. 351). Taylor and Francis Group.
- Royal Society of Thailand. (2011). *Arabic Transliteration Principles*. Sahamitr Printing & Publishing.
- Salam, A. (2017). *Impact of Free Verse on Modern Arabic Poetry with Special Reference to Ahmed Zaki Abu Shadi* [Doctoral dissertation]. Shodhganga@INFLIBNET Centre. Retrieved from <http://hdl.handle.net/10603/206049>